

“Al teatre valencià hi ha bons autors, però es limiten a fer un teatre de comèdia”

Premi Narcís de l'Associació d'actors i actrius del País Valencià i Premi Abril a la millor sala el 2007. Els reconeixements, arriben tard o en bon moment?

—En bon moment, és clar, perquè sempre és afalagador i serveix d'estímul. I arriba, sobretot, quan ho ha considerat la professió.

—*Antígona 18100-7* ha rebut tres nominacions als premis de les Arts Escèniques Valencianes. És un dels vostres textos més madurs i rodons?

—La sala ha fet textos interessants al llarg de la seva trajectòria. El que és cert és que ara hi ha més definició quant a estètica i temes.

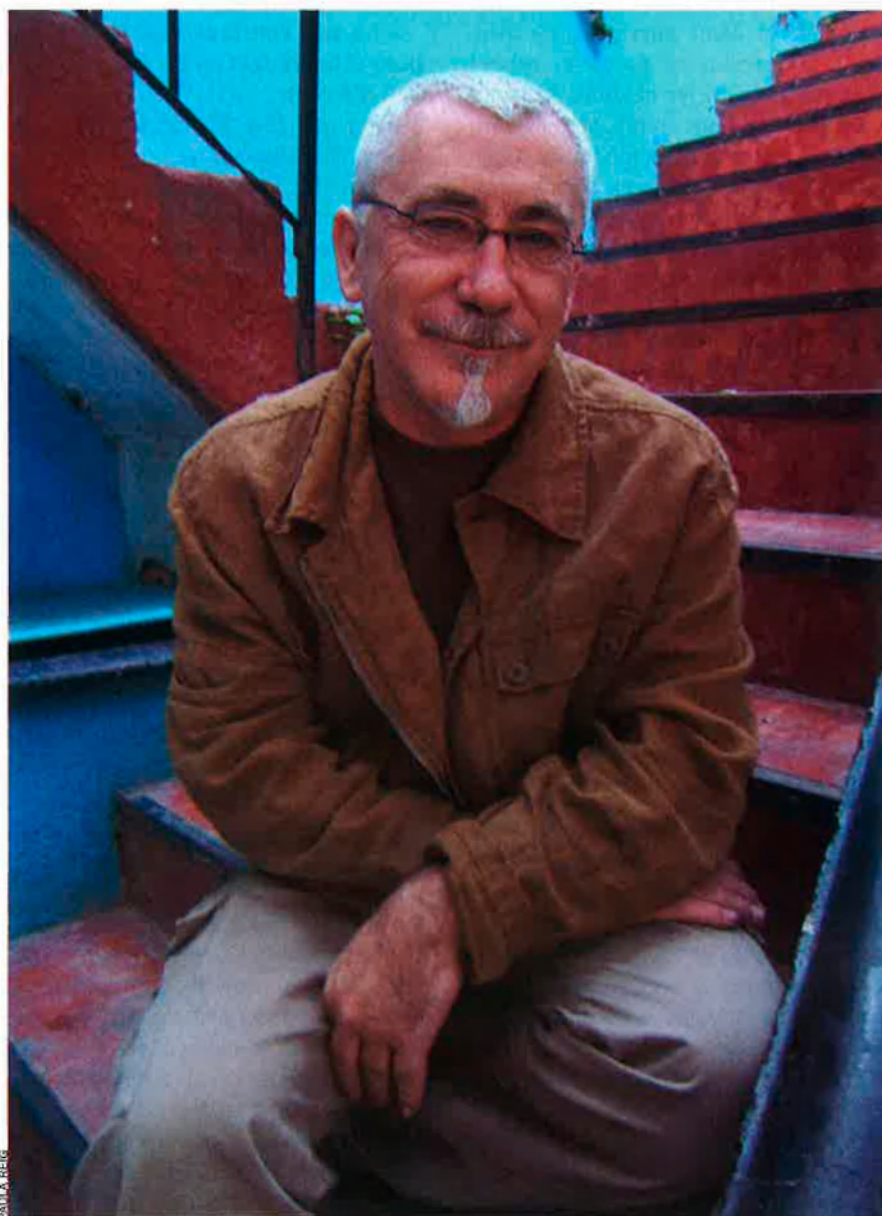
—**Trobem, almenys, un dels textos més reflexius de Carme Teatre. És el nou to del teatre alternatiu valencià?**

—En realitat, no tinc una perspectiva clara del que faig. Per això, de vegades surten coses contradictòries que potencien el text o a l'inrevés, l'acció. No veig clarament una línia temàtica ni estètica a Carme Teatre, tot i que, des de fora, el públic sí que la distingisca. No tenim res a veure amb les produccions de Teatres de la Generalitat, és evident, ni amb la comèdia a l'ús. Estem dins d'una línia de reflexió sobre el teatre i sobre la societat en el sentit més ampli de la paraula. És a dir, el contingut social és patent i crec que molts estem en aquest punt tot i que ens diferencia l'estètica.

—**A Carme Teatre s'hi associen noves generacions d'actors, mentre que gent que es formà a la sala se n'ha desvinculat.**

—Carme Teatre representà una ruptura amb el teatre que es feia fa trenta anys. Però és veritat que gent que hi començà estava en una altra línia. Això m'ha obligat a trobar gent nova. D'altra banda, tenia la sensació i volia que la sala fóra un estímul per a nous directors, actors i companyies. Llavors, érem l'única sala d'exhibició i moltes companyies emergents necessitaven un espai. Aquesta necessitat féu que ens

Ho diu clarament: Teatres de la Generalitat practica una “política de favoritisme” vers altres sales alternatives de la ciutat. El director i fundador de Carme Teatre, Aureli Delgado, té el suport de la professió valenciana, que acaba d'atorgar-li el premi Narcís de l'AAPV.

acostàrem a uns actors i a un tipus de teatre.

—**Haveu creat escola, doncs?**

—És un tipus de teatre que sortia del teatre a l'ús. Però, més que crear escola, Carme ha estat un estímul. M'agrada treballar amb un sentit i que tot tinga un perquè. Al meu parer, això és més un sentit pedagògic del teatre que no pas haver creat escola.

—**Potser siga un dels directors que puga veure el teatre valencià amb més perspectiva. Què en pensa?**

—D'una banda, veig una clara renovació al teatre valencià. Precisament, per aquesta nòmina de companyies i professionals nous que deia abans. D'una altra banda, hi ha companyies anquilosades. També n'hi ha d'altres que estan fent les coses bé i, fins i tot, marquen el camí alternatiu europeu. Però, contràriament, és en el capítol d'autories on cal fer el camí. Al teatre valencià hi ha bons autors, però es limiten a fer un teatre de comèdia. Escriuen bé, amb agilitat, i es creen personatges, però sempre encaminats a un tipus de teatre "oficial".

—**Carme Teatre té pendent des de fa molts anys la qüestió de la rehabilitació de la sala. No acaba d'arribar?**

—Doncs, no. Estem pendents fa molts

Carme Teatre representà una ruptura amb el teatre que es feia fa trenta anys

anys del Pla Riva, de la conselleria... Sempre sembla que serà ja, com l'espasa de Dàmocles. Hi ha plànols i projectes i, tot i que apareixen notícies als diaris, la cosa no tira mai endavant. En tot cas, quan s'execute el Pla Riva l'edifici passarà a ser propietat de l'Ajuntament de València, que en decidirà l'ús futur. Mentrestant, no s'hi poden fer obres ni demanar permisos.

—**La sala continua sent la mateixa, però el barri del Carme és un altre de ben diferent.**

—Pel que fa a públic, totalment diferent. A l'actualitat ja no fa tanta por venir-hi. De fet, hi havia gent que no venia per l'ambient del barri. Això ha canviat. A més, hem recuperat un cert tipus d'espectadors dels inicis que deixà de venir per circumstàncies personals. Ara, ja majors, tornen a buscar un teatre més implicat en la societat que no pas la pura comèdia.

—**Quines són les actuals relacions amb Teatres de la Generalitat, un dels pocs benefactors de les sales alternatives?**

—Doncs, acabem de rebutjar un conveni amb Teatres de la Generalitat perquè amb això ens sembla legitimar la política de favoritisme vers una sala determinada de la ciutat. Primer perquè l'ajuda suposava la meitat de la que destinen a aquella, mentre que ens equiparava al mateix epígraf de sala associada a la Generalitat. Així, no podem pas oferir les mateixes contraprestacions ni serveis a les companyies ni disposar dels mateixos recursos a l'hora d'entendre una producció pròpia, ni tampoc podem demanar ajudes específiques i suplementàries, com ara a la producció i a l'exhibició... Això ens situa en una posició d'inferioritat i de greuge comparatiu respecte a sales similars pel que fa a capacitat i programacions. Cal anotar que totes estem en els mateixos fòrums del territori i coincidim en oferta, i no entenem aquest tracte de favor.

—**I el futur?**

—Pessimista, no ho és. Hem consolidat llocs de treball i, crec, cau pel seu propi pes que hi som, més enllà de qualsevol política de favoritisme.

Paula Reig

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Mora

Van guanyar la batalla, la guerra i el regne, però perderen l'encís vaporós de l'etèria dama. Podria haver succeït cap al 29 d'abril de 1153, la data simbòlica de la conquesta de Siurana (Priorat), dia en què el comte de Barcelona va atorgar carta de poblament a Bertran Castellet. El castell de Siurana, centre d'una extensa marca, d'una taifa, va poder resistir les escomeses perquè estava situat en un cingle inexpugnable per als armaments i les maquinàries de l'època: diversos atacs fracassaren; els voltants

ja havien caigut; reclosa, Siurana, constituïda en darrer reducte musulmà. De fet, amb la seua ocupació per Ramon Berenguer IV finalitzà la conquesta cristiana del Principat. Potser, entre aquelles agitacions, peripècies i baralles dels millors guerrers de Catalunya es forjaren heroiques faules i èpiques rondalles.

Això va i era que Abd al-Assia, favorita del rei moro, era d'una boniquesa només comparable a la vila, assentada damunt d'un superb penyal i delicadament cenyida pel rierol Estopinyà; plena de totes les gràcies, ornada de tots els encants. Confiada, amb plaer es banyava, essent observada la perfecta formosor de la seua nua espatlla per uns cristians, que ja penetraven al palau. Com a l'antiga Grècia, pels atractius, li concediren la vida si es convertia. Amb delicada dolçor, demanà cobrir-se amb vels per rebre el baptisme. Però prengué, muntà el seu blanc cavall —antic emblema solar—;

Siurana.

cavalcà cap al precipici; s'arrencà el vel —la nit?, l'isís?—; cobrí els ulls de l'animal; el picà; saltà; desaparegué, engolida per l'abisme. L'embranchida quedà marcada a la roca viva. La reina mora, record de deesses paganes, reapareix, amb llançament i petges, al castell inassequible d'Alfàndec de la Valldigna; les potades, vells altars dedicats al Sol i marques del seu vital pas diari: "el Sol per vestit, el Cel per corona."